

בעוה"ש"ת

קונטרס

הפּרַת הַטּוֹב

וואו עס ווערט ערקלערט אז מען זאל שטענדיג מכיר
טובה זיין פאר איינעם וואס האט דיך געטוהן גוטס, בפרט
פאר דעם צדיק וואס העלפט דיך מיט אזויפיל גוטע זאכן
בגשמיות וברוחניות.

פארגעלערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהר"א ש"ע

"מלכה מלכה" וחנוכת בית מדרשינו

"היכל הקודש ברוסלב" דיקעטיאר עוו. מאנסי יצ"ו.

מוצאי שבת קדש פרשת שמות, תשע"ג.

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אינגערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברוסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

הַפֶּרֶת הַטוֹב

.א.

די מדה פון 'הַפֶּרֶת הַטוֹב', אז אַ מענטש זאל אַנערקענן
און געדענקן דאס גוטס וואס מען האט געטוהן מיט אים,
איז די שְׁעֵנְסֵטֶע מדה, פֶּאַרְקֶרֶט 'כְּפּוּי טוֹבָה' איז די
עֶרְגֵּסֶטֶע מדה. און דאס געפונען מיר די וואך אין פֶּסוּק
(שמות א, ח): וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת
יֹסֵף - עַס אִיז אויפֿגעשטאַנען אַ נִייעֶר קעניג אויף מִצְרַיִם,
וואס ער האט נישט געקענט יוסף. זאגט אויף דעם דער
מִדְרָשׁ (שמות רבה פרשה א, אות ח): וואס הייסט ער האט

נִישֵׁט גַעקענִט יוֹסֶף? יוֹסֶף האַט דאָ גַעראַטעוועט די
 גאַנצע לאַנד מַצְרַיִם, און אויף דער גאַנצע וועלט פּונעם
 הונגער? ! נאַר דאַס איז אַ מִשָּׁל צו אַיינער וואָס האַט
 פאַרשטיינערט דעם גוטן פֿריינד פּונעם קעניג, האַט דער
 קעניג געזאָגט: האַקסט אים אָפּ זיין קאַפּ! ווייל מאַרְגָן
 וועט ער די זעלבע זאך טוהן פאַר מיר אויף. אַזוי אויף ביי
 פֿרעה זאָגט דער פֿסוק: 'אַשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֶף'. היינט
 זאָגסטו: אַז דו קענסט נישט יוֹסֶף, און דו וויסט נישט
 ווער ער איז, וועסטו שפּעטער זאָגן: איך ווייס נישט ווער
 דער 'באַשעפּער' איז, און איך קען אים נישט. אַזוי ווי
 דער פֿסוק זאָגט טאַקע (שמות ה, ב): וַיֹּאמֶר פֿרעה מִי ה'
 אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ וְכוּ', 'לֹא יָדַעְתִּי אֶת הַיּוֹי"ה'. פֿרעה האַט
 שוין געזאָגט: איך ווייס נישט ווער דער באַשעפּער איז.

זעהט מען פון דא צוויי זאַכן. די ערשטע זאך: אויב
 אַיינער איז אַ 'כפּוי טובה' פאַר אַ מענטש וואָס האַט אים
 געטוהן אַ טובה, וועט ער נאַכדעם לייקענען אין
 באַשעפּער אויף; און עס איז נישט דא נאך אַזאַ שלעכטע
 און מיאוס'ע מדה ווי 'כפּוי טובה' אָפּגעהיטן זאל מען

ווערן. דער סטייפּלער גאון זכר צדיק וקדוש לברכה
 שרייבט (ברפת פרץ פרשת בשלח, ועיין עוד קריינא דאגרתא, מכּתב
 תשט): דער וואס איז א 'פּפּוי טובה', איז דער געמיינסטער
 מענטש וואס קען נאר זיין.

די זעלבע זאך פארקערט, עס איז נישט דא קיין
 שענערע מדה ווי 'הפּרת הטוב', און דאס איז די גרעסטע
 חשיבות פון א איד. וועגן דעם די ערשטע זאך ווען א איד
 שטייט אויף אינדערפרי, זאגט ער: מודה אני לפניך וכו',
 און ער דאנקט דעם באשעפער אז ער האט אים
 צוריקגעגעבן די נשמה, נאכדעם וואס ביינאכט האט ער
 איבערגעגעבן זיין נשמה פארן באשעפער אויף א פקדון.
 ווייל 'הפּרת הטוב' איז די וויכטיגסטע זאך אין לעבן,
 דערפאר גלייך ווען מען שטייט אויף, די ערשטע זאך אין
 טאג, פאנגט מען אן מיט די טייערע מדה פון 'הפּרת
 הטוב', אבער אויב חלילה וחס איינער זאגט נישט 'מודה
 אני' - איך דאנק דיר הייליגער באשעפער, איז ער שוין א
 'פּפּוי טובה', און נאכדעם וועט ער לייקענען אין
 באשעפער רחמנא לצלן.

הַפֶּרֶת הַטּוֹב

דָּעַר הַיִּלְיִגֶער רַבִּי זָאָגט (סִפֵּר הַמְדוּת אוֹת דַּעַת, סִימֵן לַג) : אַ
 מַעֲנֵטֶשׁ וּוּאָס מַעַן בַּאָצֵאלֶט אַיִם צוּרִיק שְׁלֵעֲכֵטֶס פֶּאַר דִּי
 טוֹבוֹת וּוּאָס עַר הָאָט גַעטוּהֶן, זָאל עַר נִישֵׁט זַיִן צוּבֶראַכֵן,
 וּוִייל דָּעַר אַיִפֶּערֶשֶׁטער וועט אַיִם גַעבֵן אַ מוֹרָא דִּיגֵן
 גְרוֹיֶסן שְׁכַל אִין עֲבוֹדַת הַשֵּׁם.

ב.

דִּי צוּוִיטֶע זאָף זַעֲהֵן מִיר דָּא: דִּי גְרוֹיֶסקִיט פּוֹן
 'אַמוֹנַת חֲכָמִים'. וּוּאָס דָּאָס אִיז דִּי יִסוּד פּוֹן דִּי גַאַנְצֶע
 תּוֹרָה, אַ מַעֲנֵטֶשׁ זָאל אַנְעֶרקֶענֶען און ווִיֶסן: "עֵס אִיז דָּא
 אַיִנְעַר וּוּאָס אִיז גַרְעֶסער פּוֹן מִיר". וּוִייל דִּי מִינוּט וּוּאָס אַ
 מַעֲנֵטֶשׁ מִיִּינֶט: אִיף - און נָאַר אִיף - קֶען אַלֶעס, און אִיף
 פֶּאַרשֵׁטִי אַלֶעס, אִיז זַיִעַר בֵּיטֶער, און עַר וועט נֶאַכְדַּעַם
 לִיִקֶענֶען אִין בַּאֶשְׁעֶפֶער, אַזוֹי ווי מַעַן זַעֲהֵט דָּא בִּי פֶּרְעָה
 אַז עַר הָאָט זִיף גַעמאַכֶט פֶּאַר אַן אָפֶּגאַט און בִּיִם סוּף
 הָאָט עַר גַעלִיִקֶענֶט אִינגאַנְצֵן אִין בַּאֶשְׁעֶפֶער. אָבֶער אַז
 מַעַן ווִיֶסֶט אַז עֵס אִיז דָּא אַיִנְעַר וּוּאָס אִיז מַעַר פּוֹן מִיר,
 דָּאָס אִיז 'אַמוֹנַת חֲכָמִים'.

אויפן פֿסוק (שמות יד, לא): וַיֵּאֱמִינוּ בַּהוֹיָה וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוֹ - די אידן האבן געגלייבט אינעם אייבערשטן אויף אין משה זיין קנעכט. פֿרעגן תו"ל (מכילתא בשלח ו): אויב האבן זיי געגלייבט אין משה רבינו איז דאך אונדאי אז זיי האבן געגלייבט אין באשעפער?! "נאר מען קען נישט קומען צו אמונה אינעם אייבערשטן נאר דורך די חכמים"; ווייל זיי לערנען אונז אויס וואס דער באשעפער וויל, און וואס עס שטייט אין 'תורה שבכתב', און נאר דורך די חכמים פארשטייען מיר דעם אייבערשטענס רצון, און ווי אזוי מקיים צו זיין די מצוות פונעם אייבערשטן, און דאס איז 'תורה שבעל פה'. וועגן דעם איז אמונת חכמים - גלייבן אין צדיקים, דער ויכטיגסטער יסוד אין אידישקייט.

ג.

אָבער אפילו ביי 'אמונת חכמים' דארף מען אויף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זיך נישט לאזן נארן, ווייל פונקט אזוי ווי ביי אמונה אין בורא כל עולמים, אז א מענטש איז זוכה און ער גלייבט מיט א

ריינע קלארע אַמונָה, "אז נאר דער באַשעפּער איז דא, און אויסער אים איז גארנישט דא". קען ער זיך אזוי טיף אריינלייגן אין די אַמונָה, ביז פון פיל אַמונָה קען ער נאכדעם פּבליכול זוכה זיין צו זעהן דאס וואס ער גלייבט (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א' סימן סב). אָבער דאך דאָרף מען ביי די אַמונָה אין באַשעפּער אויף אַכטונג געבן, אז עס זאל נישט זיין פאלשע אַמונות רחמנא לצלן, ווייל א מענטש קען אַמאל גלייבן אויף אין שטותים, ווייל למעשה איז אלעס 'אַלקות', אָבער אויב מאַכט ער אַ מצויאות און אַ גאַנצע געשעפּט פון עפּעס אַ זאך אַן דעם באַשעפּער, טיילט ער דאס אָפּ פון באַשעפּער, וואס פון דעם קומט די 'עבודת זרה' וואס די גוים דינען האלץ און שטיין וכו' (עײן ליקוטי הלכות, עבודת אַלילים הלכה ב, אות ה).

די זעלבע זאך ביי 'אַמונת חכמים' דאָרף מען אויף אַכטונג געבן, נישט צו זיין קיין נאר און גלייבן יעדע זאך. פונדעסוועגן האט דער הייליגער רבי געזאָגט (שיחות הַר״ן סימן קג): עס איז בעסער צו זיין אַ נאר וואס גלייבט אין יעדע זאך אפילו אין שטותים, וואס אזוי וועט ער כאַטש

גלייבן אין אַמת אויף, ווי איינער וואס גלייבט אין גארנישט, ממילא גלייבט ער אין דעם אַמת אויף נישט, און ער מאכט אלעס אַוועק.

דערפאר איז די איינציגסטע עצה נאר אסאך צו בעטן דעם אייבערשטן, מען זאל נישט פארקריכן. בפרט היינט אז מיר האבן שוין ברוך השם דעם 'שלחן ערוך', וואס דאס איז אונזער 'אורים ותומים', דארף מען זעהן נישט אַוועק צו גיין חס ושלום פון שלחן ערוך, און אז עס איז שווער דאס מקיים צו זיין, בעט מען דעם אייבערשטן: רבנו של עולם! העלף מיר, איך זאל קענען מקיים זיין די הלכה. און אזוי קען מען בעטן אויף יעדע זאך אין הלכה, רבנו של עולם! העלף מיר, איך זאל דאווענען מיט מנגן, העלף מיר איך זאל ענטפערן אמן יהא שמיה רבה, איך זאל נישט רעדן אינמיטן דאווענען אדער ביים ליינען חלילה, וואס דאס איז זייער הארב (עין זהר תרומה קל"א ע"ב; יסוד ושורש העבודה, שער החמישי-הקרוב, פרק ח). און אזוי דארף מען בעטן אויף יעדע זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כה): מען זאל מאכן פון

הַפֶּרֶת   הַטּוֹב

די תורות, תפילות, דאס הייסט, מען זאל בעטן דעם
פאשעפער מען זאל זוכה זיין מקיים צו זיין די תורה וואס
מען האט געלערנט.

און ווען א מענטש געוואוינט זיך צו, צו רעדן און
בעטן יעדע זאך דעם אייבערשטן, קען ער שוין נישט
פארקריכן, ווייל יעדע זאך וואס ער וויל טוהן, וועט ער
דאס אויסשמועסן מיטן אייבערשטן, צו ער זאל עס טוהן,
צו ער מעג עס טוהן לויט די הלכה, און בעטן דערויף
דעם אייבערשטן, די זעלבע זאך וועט ער אויסשמועסן
און זיך משפט'ן אויף יעדע זאך וואס ער האט געטוהן, צו
ער האט געדארפט אזוי טוהן וכו' (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן טו), ממילא איז שוין נישט שייך ער זאל פארקריכן.

דאס איז געווען דער גרעסטער יסוד ביים הייליגן
רבי'ן, און ווען דער הייליגער רבי נתן האט אמאל
געערעדט פון די תורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן טו), האט ער
געזאגט מיט דעם לשון: ווער עס וויל קאסטן דעם
לעכטיגן טעם פונעם 'אור הגנוז', וואס דאס איז דער

טעם פונעם הייליגן רבי'ן", זאל ער זיך צוגעוואוינען
אסאך צו רעדן צום באשעפער.

וואס דאס איז באַמַת די גרינגסטע זאך, ווייל מען
דארף נישט מער ווי עפענען די מויל און רעדן צום
באשעפער, אבער דאך פאר רוב מענטשן איז דאס די
שווערסטע זאך, ווייל ער מיינט אז מען דארף צו דעם
האבן גאנצערטע הקנאות און הקדמות, ער דארף יעצט גיין
אין פעלד, אין א פלאץ ווי קיינער איז נישט דא וכו' וכו',
ממילא איז שוין די הקדמה אזוי גרויס און לאנג אז עס
לאזט זיך אויס ביים סוף אז ער האט גארנישט גערעדט
צום באשעפער.

ווען דער הייליגער רבי האט זיך אריינגעצויגן אין
שטאט ברסלב, וואס דאס איז געווען פאר ראש השנה
תקס"ג, האט ער נישט לאנג דערויף [נאך סופות]
געבעטן, אז ער וויל זעהן די שטאט, איז געווען איינער
פון אונזערע לייט וואס האט אים געוויזן די שטאט,
פרעגט אים דער הייליגער רבי: איז דא פארהאן א גוט
פלאץ פאר התבודדות? ענטפערט ער: יא! אינדרויסן פון

שְׁטאַט איז דא אַ באַרג, וואס אין די באַרג איז דא אַזוי ווי אַ הייל, און דאָרטן קען מען זיך גוט מתבודד זיין. האט אים דער הייליגער רבי געבעטן, ער זאל אים אָפּשר ווייזן וואו דאס איז, זאָגט ער: עס איז זייער ווייט, מען דאָרף גיין אַביסל אויסער די שְׁטאַט. רופט זיך דער הייליגער רבי אָן: וואו ווייט איז פון מויל ביזן האַרץ, און פון האַרץ ביזן מויל. מיט דעם האט דער הייליגער רבי געוואלט אין אים אַריינברענגן, אז מען הייבט שוין אָן צו רעדן צום אייבערשטן וואו מען איז, און אַזוי שפּאַצירט מען ביז צו די פּלאַץ וואו מען קען זיך בעסער מתבודד זיין וכו'.

און ווען אַ איד געוואוינט זיך צו דעם צו, אז מען קען שטענדיג רעדן צום באשעפער, איז שוין זיין גאַנצער לעבן אַן אַנדערע סאַרט לעבן, ער לעבט אַ רוחניות'דיגער לעבן, אַ לעבן מיטן באשעפער, ער רעדט שטענדיג פון באשעפער אָדער צום באשעפער, וואס עס איז נישט דא קיין בעסערע הנאה פון דעם, און דאס איז די שְׁענְסְטע און בעסטע מתנה וואס מיר האבן באקומען פון הייליגן

רְבִיזֵן, אָבְעֵר דָּאָךְ אִיז דָּאָס דִּי שְׁווערֶסְטע זאָךְ מְקַיִים צו זײַן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט: די שווערסטע זאך אין עבודת השם, איז נאך אלץ גרינגער ווי די גרינגסטע זאך אין פרנסה; ווייל ביי פרנסה, אפילו א מענטש וואס האט שוין א אייגענע ביזנעס און ער דארף נישט ארבעטן ביי יענעם, שלאפט ער קודם אפ רוב שבת, ווייל מוצאי שבת וועט ער דארפן אנלאדענען דעם וואגן מיט סחורה. מוצאי שבת, ארבעט ער מיט די ווייב און מיט די קינדער ארויס צו נעמען אלע סחורות פון קעלער און ארויפלייגן אויפן וואגן, און ער פארט ארויס מיט מזל, פארשטייט זיך ער ברעכט זיך גוט צאם די ביינער, ער האט ניטאמאל פלאץ צו זיצן געהעריג פון אזויפיל סחורה וואס דער גאנצער וואגן איז אנגעפאקט, ענדליך נאך א פאר טעג פארן מיט גרויסע אפמוטשענישן, קומט ער אן צום גרויסן מארק טאג, ער לייגט אויס די סחורה ביי זיין מארק פלאץ, און יעצט דארף ער גרויס רחמים און ער ווארט אז עס זאל קומען קאסטומערס ביי זיין

טישָׁל, כְּדֵי עַר זָאל עֶפֶס פֿאַרדינען. און דאָ טוט עַר עס מיט פֿיל שְׁמַחָה ווייל אָפֿשֶׁר וועט עַר פֿאַרדינען, אויף פֿריידט עַר זיך אז עַר דאַרף בְּרוּךְ הַשֵּׁם נישט אַרבעטן פֿאַר יענעם. אָבער די שְׁווערסטע זאַך אין עבודת הַשֵּׁם וואס דאס איז רעדן צום באַשעפֿער, ווייל דאס קומט אָן אזוי ביטער שְׁווער צו עפֿענען די מויל און רעדן אָפֿאַר ווערטער צום באַשעפֿער, אָבער אז אַ מענטש שְׁטאַרקט זיך און עַר עפֿענט זיין מויל און רעדט צום אייבערשטן האט עַר אַ זיכערן און אייביגען פֿאַרדינסט, און דאס איז נאָך אַלץ גרינגער ווי דאס וואס מען פֿלאַגט זיך צו שאַפֿן אַביסל פֿרנסה און די געברויכן פֿון די וועלט ווי באַקאַנט (חיי מוהר"ן סימן תקנח).

ד.

דער הייליגער רבי האט אַמאַל פֿאַרציילט (שיחות הַר"ן סימן רלב): עס איז געווען אַ גבור וואס האט באַזיגט שְׁווערע מלחמות ביז עַר איז שוין אַנגעקומען צום שְׁטאַט דאס איינצונעמען, אָבער די שְׁטאַט איז געווען אַרומגענומען מיט אַ מויער, ענדליך טרעפט עַר דעם טיר, אַרומגענומען מיט אַ מויער, ענדליך טרעפט עַר דעם טיר,

אָבער דער טיר איז געווען פול מיט שפּינען וועבעכץ, זאָגט ער: איך קען דא נישט אַרײַנגיין. איז דען דא אַ גרעסערע נאַרײַשקײט פון דעם? ! זאָגט דער הײליגער רבי די זעלבע זאך איז מיט תּפֿלה, אַ מענטש וואס איז אים שוין אַזויפיל איבער געגאַנגען ביז ווען ער איז אַנגעקומען וואו ער האלט, און יעצט ווען ער האלט שוין ביים דורכברעכן און קענען אינגאַנצן אַרײַנגיין אין די קדושה דורך רעדן צום אײבערשטן, וועגן אַביסל חלישות הדעת, און שוואַכקײט אין זעלבסט זיכערקײט, ווערט ער צופראַכן און ער קען דאס שוין נישט פאַנווייזן, איז דאס אַזוי ווי די שפּינען וועבעכץ וואס האבן פאַרשטעלט דעם טיר. זעהט מען פון דעם די גרויסקײט פון תּפֿלה. דערפאַר דאַרף מען זײער אַסאַך בעטן דעם פאַשעפּער אַז מען זאל זיך נישט לאַזן נאַרן.

ה.

איך וועל אײך פאַרצײלן אַ מעשׂה, וואס מען קען פון דעם זיך לערנען ווי ווייט מען דאַרף זיך אַכטונג געבן נישט צו לעבן אין קיין טעות, וואס דער הײליגער בעל

הַפֶּרֶת הַטּוֹב

הַתַּנְיָא זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ פְּלַעְגֵּט דָּאס פֶּאַרְצַיִלן מִיט גְרוּיס גְעוּוִיין.

עס איז אַמאַל גְעווען אַיינער וואס האט געבֶּעטן אז ער וויל זוכה זיין צו אַ מגיד פון הימל, אזוי ווי דער הייליגער בית יוסף האט זוכה געווען (עײן בֶּספֶּר מגיד מִישרים), [אַבֶּער אויב אַ מענטש דינט דעם באַשעפֶּער כְּדֵי זוכה צו זיין צו מְדַרְיָגוֹת דַּעמאַלס פֶּאַרקריכט ער רחמנא לְצִלָּן, און די שְׂדִים קוקען שוין אַרויס אויף דעם], ענְדִּלִּיךְ איז צו אים אַנגעקומען אַ מגיד און ער זאָגט: אײך בין דער מגיד. די ערשטע זאך פֶּרעגט ער אים: וואס זאָגט מען אויף מיר אויבן? זאָגט ער אים: די גאַנצע וועלט שטייט אויף דיר. דער איד איז געווארן מְלֵא שְׂמֵחָה.

בעט ער דעם מגיד ער זאל אים העלפֶּן צו האָבן פֶּרְנִסָּה, זאָגט ער אים: אזוי ווי דער וועלט איז דאך דיינס, קענסטו אַרײַנגיין אין אַ סטאַר און אַרויסנעמען די געלט וואס ליגט דאָרט, און ער ווייזט אים ווי אזוי צו גיין ווען קיינער זעהט נישט, [אַ שד ווייסט דאך יא ווי אַרײַן צו גיין וכו׳], צופֿרי ווען דער בעל-הַבַּיִת האט אויפֿגעמאַכט

דעם סטאר האט ער געזעהן אז עס פֿעלט אים געלט, בקיצור ער איז געווארן א פֿשוט'ער גנב.

נאכדעם האט ער געדארפט האבן מער געלט, האט ער אים צו געוויזן גרעסערע פֿלעצער פון וואו צו גנב'נען, ביז איינמאל האט ער אים געזאגט: יעצט וועל איך דיר געבן א ריזיגע פֿארמעגן, אז דו וועסט שוין האבן א מורא'דיגע עשירות, און ער טראגט אים אריין אין א קלויסטער רחמנא לצלן און ער ווייזט אים דאס עשירות וואס עס איז דארט דא, און ער זאגט אים: נעם דאס צאם, און לייג עס אריין אין א זעקל. און דער מגיד איז אנועקגעגאנגן און אים דארט איבערגעלאזט, און אים געגעבן סימנים ווי אזוי צו בעטן פֿדי ער זאל צו אים קומען. גאנץ אינדערפרי קומט אן דער גלח מיט די משרתים, און זיי טרעפן דארט דעם איד מיטן זעקל און אלע דימאנטן דערין, האבן זיי גלייך גערופן פֿאליציי, און מען האט פֿאשלאסן אים צו הרגענען, הייבט ער אן שרייען צום מגיד: געוואלד! וואס טוה איך יעצט?! קומט דער מגיד, און זאגט אים: עס איז נישט דא קיין

אַנְדֶּרֶע עֶצֶה נָאר זײַ צו שְׂמֵד'ן. און עַר הײבֶט אַים אָן
 אויפֿצוקלֶערן: עס איז דאָ זײַער אַסאָך מְשומְדִים וואָס
 זענען נעבֶעף אַוועק געפֿאלן, און אז דו וועסט זײַ שְׂמֵד'ן
 וועסטוּ זײ אַלע אויפֿהײבֶן און צוריק ברענגען. און אזוי
 האָט עַר אַים איבערגערעדט ביז עַר האָט זײַ גע'שְׂמֵד'ט
 רחֲמָנָא לְצַלָּן, און אַוודאי האָט מֶען אַים מוֹחֵל געווען
 אויף די גַּנְיָבָה, און מֶען האָט אַים אָנגעגאַסן מיט זײַערע
 שְׂמוּצִיגֶע וואָסער [אַזוי ווי עס איז די סֵדֶר בײַ זײַ].

יעצט אז עַר האָט זײַ שוין גע'שְׂמֵד'ט, זעהט עַר דעם
 'שְׂטָן' ווי עַר גײט מיט צורײסענע שײַך, פֿרעגט עַר אַים:
 פֿאַרן וואָס האָסטוּ צורײסענע שײַך? זאַגט עַר אַים: אײַך האָב
 געדאַרפֿט זײַער אַסאָך גײן אז די שײַך איז מיר שוין
 צורײסן געוואָרן, ביז אײַך האָב דיר עַנְדֵּלײַך אַרײַנגעכאַפֿט
 אין מײַן נַעץ. און יעצט אז אײַך האָב דיר שוין אײַן מײַן
 נַעץ וועט מֶען דײַך פֿירן צו הענגען. און מֶען האָט אַים
 געהאַנגען.

דער הײליגער רבֿי האָט אַוינז זײַער אָנגעוואָרנט און
 געבֶעטן (שיחות הַר"ן סײַמן נא), מיר זאַלן זײַך נישט לֶאָזן

נֶאֱרָן, וְוִייל דִּי װעלֶט נֶאָרֶט זײַער, און מֶען דֶאָרף זײַ
שְׂטענדיג נֶאָכזוכֶן צו מֶען נֶאָרֶט זײַ נישט.

דער הייליגער רַבִּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ
שְׂרֵיבֶט (נועם אֱלִימֶלֶךְ בְּחֻקֹּתַי, דְּבוּר הַמִּתְחִיל אוֹ יֵאמֶר): װאס
מֶער אַ מֶענטש קומט נענטער צום בֶּאשֶׁעפֶּער, שְׂפִירֶט ער
אז ער איז ווייטער פֿון בֶּאשֶׁעפֶּער; וְוִייל װען מֶען קומט
נענטער צום בֶּאשֶׁעפֶּער, ווערט מֶען געוואר וואו ווייט
מֶען איז און אז מֶען האט נאך אַסאך צו גיין.

עס איז באוואוסט אז דער הייליגער 'מַגְלָה עֲמוּקוֹת'
האט אויף אַיִן אַנפֿאַנג געהאט אַ מַגִּיד [פֿון דִּי סֵטְרָא
אַחֲרָא], ער האט זיך אָבער גלייך געכאַפֿט אז ער וויל אים
פאַרפֿירן, וְוִייל זײַן טאַטע איז געקומען פֿון יענע װעלֶט
אים דאס אויסזאגן, כֹּאטְשִׁיג מֶען האט דאָרט בֶּאשׂוואוירן
אז קיינער זאל אים נישט אויסזאגן אז דאס איז פֿון דִּי
סֵטְרָא אַחֲרָא, דאך האט זײַן טאַטע געזאָגט: עס
אינטערסירט מיך נישט, אײך װעל טאַקע כאַפֿן פֿעטש
פֿאַר דעם, אָבער מײַן זױהן װעט מֶען נישט אומגליקליך
מאַכן! און ער האט אים געגעבן דִּי סִמְנִים, און אים

כ   הַפֶּרֶת   הַטוֹב

געהייסן, ער זאל אים פארטרייבן, און זאגן: צא טמא!
צא טמא! אזוי האט ער טאקע זיך אנגעהויבן צו היטן
פונעם מגיד, ביז ער האט אים פארטריבן.

דעמאלטס האט ער אריינגעכאפט דעם ש"ץ ימח שמו,
אויף אויף אזא אופן. איך האב אמאל געהערט פונעם
הייליגן סאטמארער רבי, בעל דברי יואל זכותו יגן עלינו,
[ביי א שמועס צווישן מנחה מעריב אין די ערשטערע
יארן דאהי, ווען ער האט געפערליך געקאכט איבער די
טמאנע קליפה פון ציוניזם], האט ער דעמאלס גערעדט
וועגן ש"ץ, און געזאגט מיט דעם לשון: איר מיינט ער
איז געווען סתם א מענטש?! ביי די זעכצן יאר האט ער
שוין געקענט גאנץ ש"ס, מיט כתבי האר"י; ווייל דער
סמ"ך מ"ם פרויבירט אריינצוכאפן דוקא אזאלעכע גרויסע
מענטשן רחמנא לצלן.

.1

אין דעם ספר שלחן ערוף הרב וואס דער הייליגער
בעל התנאי זכותו יגן עלינו האט מחבר געווען זעהט מען

אן אינטערסאנטע זאך, אז די ערשטע פיר סימנים איז צוויי מאל געדרוקט, [מהדורא ראשון, און מהדורא בתרא], איז באקאנט ביי די גאר אלטע ליובאוויטשער חסידים די טעם דערפון, אז דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו האט איינמאל געזאגט פארן בעל התניא: זלמניו! איך האב געוואלט זאלסט מאכן א שלחן ערוך וואס זאל ארויס ברענגען גלייך די תמצית פון די הלכה. [ווי באקאנט האט אים דער מגיד זייער מפליא געווען].

האט ער אנגעהויבן צו שרייבן די ערשטע פיר סימנים, און עס געברענגט פארן רבי'ן און אראפגעלייגט אויפן טיש, די רבי זאל עס איבער קוקן אויב ער האט טאקע דאס געמיינט, אזוי וועט ער קענען שרייבן ווייטער. און דער הייליגער מגיד האט אין דעם אריינגעקוקט, פֿרעגט ער אים: זלמניו! ווער האט דאס געשריבן? זאגט ער: איך! האט ער דאס גלייך א ווארף געגעבן, און ער האט נישט געוואלט מער רעדן מיט אים און אויך נישט זיך

געזעגענען פון אים. דער בעל התניא האט געהאט
חלישות הדעת, און ער איז אזוי אוועק געפארן.

פארצייטענס האט מען זיך געמוזט כסדר אפשטעלן
אויפן וועג צוליב די פערד וכו', בפרט ביינאכט האבן די
פערד נישט געקענט גיין, איז געווען קרעטשמעס [אזוי
ווי היינט א האטעל], וואו מען האט גענעכטיגט דארטן,
דער הייליגער בעל התניא זעצט זיך אריין אין זיין צימער
און ער לערנט.

דערווייל אינמיטן נאכט האט פאסירט אז איינער פון
די געסט אין דעם קרעטשמע האט פרובירט צו
טשעפענען די פרוי פונעם בעל-הבית, און זי האט
געמאכט א געוואלד! האט דער בעל-הבית גענומען לויפן
און זוכן ווער דאס איז געווען? ! ער האט אבער נישט
געטראפן ווער. פלוצלינג הערט ער ביי איין טיר עפעס א
קול ווי איינער רעדט, מאכט ער עס גלייך אויף און ער
גייט אריין, און וויבאלד עס איז געווען פינסטער האט ער
נישט געוואוסט ווער עס איז, און ער הייבט אים אן גוט
אנצוקלאפן, און שרייט אויף אים: דו האסט געוואלט

טשעפּענען מיין ווייב! שרייט דער בעל התנאי צוריק:
 נישט איך! נישט איך! ביז דער בעל-הבית האט
 געברענגט א ליכט, האט ער שוין געזעהן דעם מוראדיגע
 צורה פונעם בעל התנאי [ווי באוואוסט], האט ער גלייך
 געבעטן: דער רבי זאל מיר מוחל זיין.

דער הייליגער בעל התנאי האט זיך געמאכט א חשבון,
 עפעס גייט דא פאר אז מען זאל אויף אים אויסטרעפן
 אזא זאך, דערפאר האט ער געהייסן דעם בעל-עגלה תיכף
 צוריקצופארן צום גרויסן מגיד. ווי נאר ער קומט צוריק
 אן, קומט אים שוין די מגיד אקעגן, און זאגט אים: אויף
 דעם וואס דו האסט געזאגט "איך", האסטו יעצט געמוזט
 שרייען זיבן מאל: "נישט איך" "נישט איך". דערפאר
 זאלסטו אכטונג געבן זלמניו אז פון היינט אן זאלסטו
 נישט שרייען 'איך' 'איך'.

ענליך צו דעם האט פאסירט ביי דעם הייליגן רבי
 שלמה קארלינער זכותו יגן עלינו, ער איז אמאל
 אנגעקומען צום הייליגן מגיד און געקלאפט אויפן טיר,
 האט דער מגיד געפרעגט: ווער איז דארט? האט ער

גַּעְזָאָגֶט: אַיִךְ. הָאָט דָּער גְּרוֹיִסֶער מַגִּיד נִישְׁט גַּעְעֶפֶענֶט דַּעם טִיר, אַזױ אִיז גַּעווען עֶטְלִיכֶע מַאל, בִּיז דָּער מַגִּיד זָאָגט אַים: עָס אִיז נִישְׁט דָּא אַזאַ זאַךְ 'אַיִךְ', 'אַיִךְ' אִיז נָאר דָּער בַּאַשְׁעֶפֶער. אַזױ הָאָט דָּער הַיִּלְיֶגער מַגִּיד זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ אױסְגַּעלְעֶרנֶט דִּי תַלְמִידִים אַז עָס אִיז נִישְׁט דָּא אַזאַ זאַךְ 'אַיִךְ'.

דָּער הַיִּלְיֶגער רַבִּי זָאָגט (ליקוטי מוהר"ן חֶלֶק א' סִימָן כב): וואו עָס שְׁטֵיט דִּי וואָרט 'אַנִי' מֵיִנֶט עָס דִּי 'שְׂכִינָה', ווייל בַּאַמֶּת אִיז יַעֲדֶער אִיד אַ חֶלֶק אַלְקִי מִמַּעַל - אַ שְׁטִיק גַּעטְלִיכְקֵיט פֿון אױבֶּן. נָאר מֶען דַּאַרף זײַן צוּבִיסְלֶעךְ אױסְאַרְבֶּעטן אַז דָּער פֿלִישִׁיגער גוֹף זַאל דָּאָס אױף אַנְפֶּאַנְגן צו שְׁפִירן, און זַעֶהן דַּעם בַּאַשְׁעֶפֶער; דָּאָס דָּער מֶענְטֶש זַאל גַּעוואָר ווערן אַז אַפִּילוּ זײַן גְּשָׁמִיּוֹת'דיגער קערפֿער אִיז אױף פֿון בַּאַשְׁעֶפֶער, ווייל אַלְעס אִיז נָאר דָּער אַיִבֶּערֶשְׁטֶער. אַזױ ווי דָּער הַיִּלְיֶגער קאַמאַרְנער זְכוּתוֹ יִגֵּן עֲלֵינוּ זָאָגט (נתיב מְצוּוֹתֶיךָ נתיב הַאֲמוּנָה שְׁבִיל ג' וְעוֹד): מֶען דַּאַרף אַיִבֶּערֶדְרִיעֶן און מַאָכן פֿון דִּי וואָרט אַנִי - אַיִן,

און וויסן אז איך אליין בין נישט, נאר דער באַשעפּער איז די זאך.

און אז מען לעבט אויף אזא אופן וועט מען קיינמאל נישט קענען פארקריכן, אבער די מינוט אז א מענטש הייבט אן צו זיין פארנומען מיט זיך, און שטענדיג טראכט ער: איך! איך! איך! און איך בין גרעסער פון יענעם וכו', איז ער שוין פארקראכן, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה ד ע"ב): **המתגאה פאילו בא על אשת איש**. ווייל פון דעם נעמט זיך די אלע ניאוף וואס א מענטש טוט רחמנא לצלן.

בכלל דארף א מענטש אריין נעמען אין זיך דעם כלל: וואס האב איך מיט יענעם?! ווייל סיי ווי קען איך נישט אַנקומען צו יענעם, און יענער קען נישט אַנקומען צו מיר. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לד): **יעדער איד האט א נקודה וואס דער צווייטער האט נישט, און קען נישט האבן**. אזוי ווי די גמרא פארציילט (תענית כא ע"ב): **עס איז געווען א פרויען דאקטער אבא אומנא, וואס ער האט געהערט יעדן טאג א כרוז פון הימל**

ווי מען גריסט אים: שלום עליך אבא אומנא. אבוי האט נאר געהערט 'ערב שבת', און רבא יעדן 'ערב יום הקדוש'. האט אבוי געהאט חלישות הדעת, האט מען אים געזאגט: לא מצית למעבד פעובדא דאבא אומנא - דו קענסט נישט טוהן דאס וואס 'אבא אומנא' טוט. דאס הייסט כאטשיג אבוי און רבא זענען געווען מוראדיג גרויס, און גאנץ ש"ס איז פול מיט אבוי ורבא, האבן זיי נישט געקענט באווייזן דאס וואס אבא אומנא האט באוויזן, ווייל ער האט געהאט גרויסע נסיונות, און ער איז דאס בייגעקומען.

פארצייטענס איז געווען הויכע דיקע מענטשן, איז געווען די רפואה צו נעמען בלוט [הקזת דם], האט ער אין איין צימער זיך געפארעט מיט די פאציענטן און די רפואות, און אין די אנדערע צימער האט ער שוין געהאט צוגעגרייט א גוטע סעודה פאר אומזיסט, [אז מען נעמט בלוט מוז מען גלייך נאכדעם עסן]. אזוי אויך פאר פרויען האט ער געהאט אן עקסטרע סארט מלבוש אז עס זאל זיין צניעותדיג וכו'.

קומט אויס אז יעדער איד האט זיך זיין נקודה, און עס איז נישט פֿדאי דאס נאכצומאכן, און מען קען דאס אפילו נישט נאכמאכן! וואס מען דארף יא צו זעהן: אז די אייגענע נקודה זאל מען אויסארבעטן, און זיך מחיה זיין מיט אלע גוטע נקודות וואס מען האט, ממילא וועט מען לעבן א חיים טובים, און מען וועט שוין נישט זיין צובראכן און צוקלאפט. ווייל דער עיקר וואס ווארפט אראפ דעם מענטש איז דער 'איך', אז ער טראכט: "וואס הייסט אז אזא געלונגענער מענטש ווי איך, און אזא חכם ווי איך בין, זאל זיין אזא דורכפאל און מאכן אזא טעות". וואס פון דעם ליידט א מענטש אלע זיינע צרות. און דאס האט אונז דער הייליגער רבי אויסגעלערנט ביי די מעשה פונעם חכם און דעם תם (ספורי מעשיות, מעשה ט), ווי אזוי דער תם וואס ער האט געלעבט בתמימות 'זיין' לעבן, און עס האט אים קיינמאל נישט אינטערעסירט א צווייטן, איז ער געווען שטענדיג פרייליך, און פארקערט דער 'חכם' וואס האט שטענדיג געקוקט אויף אן אנדערן, האט זיך שטענדיג אויפגעגעסן, און ער איז שטענדיג געווען פול

מיט יסורים (קוק נאָך די מעשה אינעווייניג וועסטו דאס גוט פארשטיין, און דו וועסט זיך מחיה זיין).

דערפאר דארף א איד שטענדיג בעטן דעם בורא פל עולמים, ער זאל נאר לעבן מיטן באשעפער, און וויסן ביי יעדע זאך אז אזוי האט זיך עס געפירט פון הימל, וואס אזוי ארום וועט ער שטענדיג דאנקען און לויבן דעם באשעפער און זיך מחזק זיין, וואס דאס איז דער שליסל און דער יסוד פון לעבן, און דאס האט אונז דער הייליגער רבי געלערנט נאר זיך מחזק צו זיין, ווייל אין לעבן פון א מענטש קומט פאר אזאלכע נסיונות וואס ער האט זיך גארנישט פארגעשטעלט, אבער אז ער דערהאלט זיך און ער בעט דעם באשעפער, קומט ער צו גרויסע זאכן.

.ז

דער טאטע פון הייליגן בני יששכר זכותו יגן עלינו, [רבי פסח לאנגזאם, וואס ער איז געווען זייער א גרויסער מענטש, אבער ער האט זיך געפירט זייער פשוט], האט געהאט א פארום און א מיהל, דעמאלטס איז ארויס א

גזירה אז איין קינד מוז מען געבן פאר די מיליטער, האט רבי פסח זיי מסביר געווען אז ער דארף האבן די קינדער לעבן זיך, ווייל איינער איז מיט די מיהל, דער אנדערער מיט די קיען וכו', אבער וויבאלד זיי האבן נישט נאכגעלאזט, האט ער זיי געזאגט: איך האב אין בית המדרש א זוהן 'הערש מיילעד', ער איז א באנק קוועטשער, אים קענט איר נעמען, [ער האט גוט געוואוסט ווער זיין זוהן איז און וואספארא הויכע נשמה ער איז, ממילא האט ער פארשטאנען אז ער וועט זיך שוין א עצה געבן], און מען האט אים טאקע גענומען צו די מיליטער.

די סדר ביי זיי איז געווען, אז מען האט געדארפט גיין פאראויס צופיס, איז ער אזוי געגאנגען פאראויס ביז ער איז אריבער געגאנגען א וואסער, און זיי קומען אים אלץ נאך, ווען זיי זענען אנגעקומען צו דעם וואסער האט זיך דער בריקל צופראכן, [ער האט מן הסתם געבעטן דעם באשעפער: רבנו של עולם! איך בין דא אריינגעפאלן מיט רוזחים, ראטעווע מיר פון זייערע הענט],

פֶּאַרשְׁטײט זײַ זײַ זענען אַרײַנגעפֿאַלן אײַנעם וואַסער, און זײַ לײַגן נאָך בײַז יעצט דאָרט. און דער הײַליגער בִּנְיַישְׁכֶׁר אײַז דעמאָלס אַנטלֶאַפֿן אײַן אַ אַנדערע פֿלאַץ, און זײַ געטוײשט דײַ נאָמען אױף שפּײַראַ.

זעהט מען פֿון דעם דײַ גרױסקײט פֿון תּפִּילָה, אַז ווען אַ אײַד געוואױנט זײַך צו, צו בעטן דעם באַשעפֿער, אײַן וואַספֿאַראַ צײַה ער זאל נאָר נישט זײַן, פֿאַלן דורך דעם אַראַפֿ אַלע קלײַפֿות און ער זעהט אַ ישׁועה.

דערפֿאַר אַז דער בוראַ פֿל עולָמײַם האַט אױז געהאַלפֿן ברויך הַשֵּׁם, מען האַט געעפֿענט נאָך אַ בײַת הַמִּדְרָשׁ, דאָרף מען זעהן זײַך נאָר מְחֻזַּק צו זײַן, און נישט אַראַפֿפֿאַלן פֿון קײַן שׁוים זאָך, און צו דעם אײַז מען זוכה ווען מען געט זײַך אײַנגאַנצן אײַבער פֿאַרן בוראַ פֿל עולָמײַם, וואַס דעמאָלטס אײַז דער גאַנצער לעבן אַן אַנדער סאַרט לעבן.

דער אײַבערשטער זאל העלפֿן מען זאל טאַקע זוכה זײַן בַּאֲמַת צו דײַ טײַעֶרע און גוטע מִדָּה פֿון 'הַפֶּרֶת הַטוֹב', און זײַך צוגעוואױנען מִכִּיר טוֹבָה צו זײַן און אַפֿדאַנקן

הפֿרֿת   הַטּוֹב   לַא

פֿאַר יעדן מענטש וואס האט דיר אַמאַל געטוהן אַ טוֹבֿה אפֿילו בַגשְׁמִיּוֹת, בַפֿרֿט פֿאַר אַ רַבֿי וואס דו האָסט בַרוּךְ הַשֵּׁם פֿון אים גֵּהֵנָה גֵעוּוּען, און ער האט דיר אַרויסגעהאַלפֿן אין די שווערסטע צייטן, און דײַ דערבֿרייטערט דעם שְׂכָל, און אַ דאַנק אים בִּיסטוּ מַעֲבִיר סִדְרָה יעדע וואָך, מאַכְסט אויף אַ מַשְׁנִיּוֹת און גַמְרָא וכו'.

און אז דו וועסט האָבן אַמוּנַת חַכְמִים און מַפִּיר טוֹב זיין די צדיקים, וועסטו נאַכדעם מַפִּיר טוֹבֿה זיין אויף דעם בּוֹרָא פֿל עוֹלָמִים, אָבער אויב חֲלִילָה וְחַס מֵעַן אִיז אַ כִּפּוּי טוֹבֿה פֿאַר די צדיקים אִיז מֵעַן נַאכְדֵעם אַ כִּפּוּי טוֹבֿה פֿאַרן באַשעפֿער רחֲמָנָא לְצִלָּן.

זאל דער אַייבֿערֿשטער העלפֿן מֵעַן זאל זוכֿה זיין דער בּוֹרָא פֿל עוֹלָמִים זאל שוין שיקן דעם גואל צדק און אונז אויסלייזן בַקָּרוֹב.

~תָּם וְנִשְׁלַם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרָא עוֹלָם~

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר' יואל רוטה

יואל רוטה

שליטי"א

gofus@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org